

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 354/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. F. a D. F., obaja bytom B., zastúpených spoločnosťou D., spol. s r. o., B., v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. M. K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co/380/2010 zo 6. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. F. a D. F. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júla 2011 doručená sťažnosť Ing. P. F. a D. F. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o

ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co/380/2010 zo 6. apríla 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva: *«V spore medzi sťažovateľmi ako žalobcami a Ing. V. O... sa žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava IV... sťažovatelia domáhali proti žalovanému zaplatať náhrady škody vo výške 10 227,15 eur s príslušenstvom. Tohto nároku sa sťažovatelia domáhali na základe ustanovenia § 11 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii..., pretože žalovaný bol v období od 20. februára 2004 do 30. mája 2008 konateľom obchodnej spoločnosti C., s. r. o..., voči ktorej mali sťažovatelia pohľadávku, ktorá nemohla byť v konkurze uspokojená, pretože konkurzné konanie na úpadcu vedené Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 2K/5/2008 bolo zastavené pre nedostatok majetku úpadcu. Okresný súd žalobu sťažovateľov rozsudkom zo dňa 21. júla 2010, č. k. 8 C/2/2009-183... zamietol.*

Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie. Vo svojom odvolaní poukazovali na to, že v konaní bolo preukázané, že úpadca mal už v roku 2006 najmenej dve pohľadávky voči dvom veriteľom, ktorým boli priznané právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu (išlo o pohľadávky vyplývajúce z uznesení s č. k. 5 C/99/2005-71 a č. k. 23 C/41/2006-75). Podľa sťažovateľov teda bolo zrejmé, že úpadca bol v úpadku, pretože mal viac ako jedného veriteľa a nebol schopný plniť viac ako jeden peňažný záväzok 30 dní po lehote splatnosti. Úpadca bol preto podľa sťažovateľov povinný podať v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. návrh na vyhlásenie konkurzu najneskôr dňa 21. decembra 2006, t. j. v deň, kedy nadobudlo vykonateľnosť posledné z dvoch citovaných uznesení. To však úpadca neurobil - návrh na vyhlásenie konkurzu preto podali neskôr sťažovatelia, no v tom čase už spoločnosť nedisponovala žiadnym majetkom a preto bolo konkurzné konanie zastavené pre nedostatok majetku a úpadca vymazaný z obchodného registra.

Sťažovatelia vo svojom odvolaní tiež podrobne vysvetľovali, prečo podľa ich názoru je predmetná úprava § 11 ods. 4 tretia veta zákona č. 7/2005 Z. z. špeciálnou úpravou, ktorá má prednosť pred všeobecnou úpravou zodpovednosti za škodu v obchodnom práve. Sťažovatelia predovšetkým poukazovali na to, že tým, že zákon v citovanom ustanovení

prezumpuje vznik škody a dokonca jej výšku, nevyhnutne tiež ipso facto z povahy veci musí prezumovať, že medzi porušením povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas a prezumovanou škodou je príčinná súvislosť. Preto už nebolo potrebné, aby žalobcovia okrem splnenia podmienky podľa § 11 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. preukazovali ešte aj príčinnú súvislosť, keďže ju zákonodarca v logickej konštrukcii predmetného ustanovenia priamo predpokladá, t. j. vyplýva z neho ex lege.

Napriek tomu krajský súd rozsudok okresného súdu napadnutým rozhodnutím potvrdil. Svoje dôvody, pre ktoré takto rozhodol, skoncentroval ale do jedinej vety, pričom uviedol, že „... nebolo preukázané, že by konaním odporcu resp. jeho opomenutím by išlo o zanedbanie konania s odbornou starostlivosťou, v dôsledku čoho by bola navrhovateľom vznikla škoda, navrhovatelia nepreukázali príčinnú súvislosť medzi škodou a konaním odporcu, v čom sa odvolací súd stotožňuje aj s názorom prvého stupňa“...

Záveru krajského súdu sú v tomto smere vzhľadom na preukázanie úpadku a existencie dvoch pohľadávok po lehote splatnosti už v roku 2006 nelogické, zjavne arbitrárne, pretože okresný súd a krajský súd zamietol žalobu pre to, že žalobcovia nepreukázali skutočnosti, ktoré v konaní nepochybne viacerými dôkazmi preukázali.»

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd rozhodol o ich sťažnosti týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľov Ing. P. F. a D. F. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6. apríla 2011, č. k. 4 Co/380/2010-201, porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6. apríla 2011, č. k. 4 Co/380/2010-201, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľom Ing. P. F. a D. R. sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 1 000 eur..., ktoré im je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľom Ing. P. F. a D. F. náhradu trov právneho zastúpenia, vrátane DPH, na účet ich právneho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (v danom prípade krajského súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré sťažovateľ označil, či už pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 195/04, I. ÚS 11/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečená zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť

teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Sťažovatelia vidia porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, ktorý nepostupoval podľa ustanovenia § 11 ods. 2 a 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“), a napriek tomu, že „zákon v citovanom ustanovení prezumuje vznik škody a dokonca jej výšku, nevyhnutne tiež ipso facto z povahy veci musí prezumovať, že medzi porušením povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas a prezumovanou škodou je príčinná súvislosť...“, krajský súd však svoje rozhodnutie oprel o ustanovenia Obchodného zákonníka a svoje dôvody skoncentroval iba do jedinej vety, že „... nebolo preukázané, že by konaním odporcu resp. jeho opomenutím by išlo o zanedbanie konania s odbornou starostlivosťou, v dôsledku čoho by bola navrhovateľom vznikla škoda, navrhovatelia nepreukázali príčinnú súvislosť medzi škodou a konaním odporcu, v čom sa odvolací súd stotožňuje aj s názorom prvého stupňa...“.

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd zistil, že krajský súd v odôvodnení rozsudku najskôr citoval obsah rozhodnutia prvostupňového súdu, ktorý zamietol návrh sťažovateľov, „ktorým sa domáhali od odporcu zaplata sumy 308.103,20 Sk (10.227,15 €) s 8,5 % úrokom z omeškania od 16.9.2008 do zaplata z titulu ich pohľadávky voči nemu vzniknutej zo súdnych sporov a z titulu vzniknutej im škody v dôsledku toho, že spoločnosť C., s. r. o., ktorej bol odporca konateľom, sa dostala do úpadku, podali na ňu návrh na vyhlásenie konkurzu, ktorý sa skončil zastavením konkurzného konania pre nedostatok majetku a odporca ako konateľ tejto spoločnosti si nesplnil povinnosť podať návrh na vyhlásenie

konkurzu, čím im vznikla škoda vo výške neuspokojených pohľadávok voči predmetnej spoločnosti...“.

Ďalej opísal úvahy okresného súdu, ktoré ho viedli k zamietnutiu ich žaloby, a to nepreukázanie existencie príčinnej súvislosti ako základnej podmienky na vznik zodpovednosti odporcu za škodu..., pričom prvostupňový súd najmä vychádzal „zo správy predbežného správcu, podľa ktorej spoločnosť nebola vlastníkom žiadneho majetku, ktorý by mohol byť predmetom speňaženia v rámci konkurzného konania a takýto majetok, nemala ani v predchádzajúcom období kedy - mal podľa navrhovateľov podať odporca návrh na vyhlásenie konkurzu, pričom táto spoločnosť nemal vedený účet v banke, neuskutočnila v rokoch 2004-2007 žiadne prevody majetku, ktorými by sa majetku zbavovala. Z toho vyvodil, že ani v prípade skoršieho podania návrhu na vyhlásenie konkurzu odporcom by nielen pohľadávky navrhovateľov, ale ani pohľadávky ich veriteľov neboli v rámci konkurzného konania uspokojené.“

Následne krajský súd uviedol podstatné dôvody sťažovateľmi podaného odvolania, (s. 2 a 3), ktorí „žiadali napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a ich návrhu vyhovieť poukazujúc na ust. § 11 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii dôvodiac tým, že ak návrh na vyhlásenie konkurzu nebol podaný včas, predpokladá sa, že výška škody, ktorá tým veriteľom vznikla, je suma ich pohľadávok, ktoré po zrušení konkurzu alebo zastavení konkurzného konania pre nedostatok majetku zostali neuspokojené, ibaže sa preukáže iná výška škody...“, pričom v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozsudku na s. 4 a 5 uviedol: „Zákon o konkurze a reštrukturalizácii... upravuje riešenie spoločnosti, ktorá sa dostala do platobnej neschopnosti a nie je schopná zo svojho majetku uhrádzať záväzky voči veriteľom. Úpadok je stav objektívny, ktorý nastáva nezávisle od rozhodnutia súdu spravidla podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu a môže ísť o úpadok vo forme platobnej neschopnosti a predĺženia, pričom sa nevyžaduje ich súbeh. Aby išlo o platobnú neschopnosť ZKR vyžaduje pluralitu veriteľov a neschopnosť plniť viac ako jeden peňažný záväzok 30 dní po lehote splatnosti (§ 3 ods. 2 ZKR). Neschopnosť plniť peňažný záväzok nemožno zamieňať s neochotou plniť záväzky.“

Dlžník v úpadku je povinný podať návrh na vyhlásenie konkurzu do 30 dní od kedy sa dozvedel alebo pri zachovaní odbornej starostlivosti mohol dozvedieť o svojom úpadku. Túto povinnosť v mene dlžníka má rovnako štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu dlžníka, likvidátor dlžníka a zákonný zástupca dlžníka... Návrh na vyhlásenie konkurzu okrem dlžníka môže podať aj veriteľ, likvidátor dlžníka alebo iná osoba, ak to ustanovuje tento zákon (§ 11 ods. 1 druhá veta ZKR).

Ak osoba povinná podať návrh na vyhlásenie konkurzu v mene dlžníka poruší povinnosť včas podať návrh na vyhlásenie konkurzu zodpovedá za škodu, ktorá im v dôsledku toho vznikla, ibaže preukáže, že konala s odbornou /starostlivosťou (§ 11 ods. 4 ZKR).

Pôsobnosť konateľa spoločnosti všeobecne možno členiť na vonkajšiu a vnútornú pôsobnosť. Vnútorná pôsobnosť sa prejavuje v ich oprávnení rozhodovať o obchodnom vedení spoločnosti, a v rozhodovaní o vnútorných záležitostiach spoločnosti napr. o organizačných otázkach, pričom na rozhodovanie o obchodnom vedení spoločnosti, ktoré patria do pôsobnosti konateľov sa vyžaduje súhlas väčšiny konateľov, ak spoločenská zmluva neurčí vyšší počet hlasov (ust. §134 Obch. zák.). Zo znenia ust § 135 a ods. 1 Obch. zák. vyplýva, že konatelia sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov a pri výkone svojej pôsobnosti nesmú uprednostňovať svoje záujmy, záujmy len niektorých spoločníkov alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti. Všeobecne štatutárny orgán zodpovedá za vzniknutú škodu spoločnosti, ak konal neodborne, ak postupoval v rozpore s pokynmi spoločnosti a svojim nesprávnym postupom spôsobil spoločnosti škodu. Zároveň musí byť splnená podmienka, že jeho konanie nebolo v záujme spoločnosti a všetkých jej spoločníkov...

Škodu, ktorá vznikla veriteľom v dôsledku oneskoreného podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, možno pomerne ťažko, ak vôbec vyčíslieť. Z tohto dôvodu zákon o konkurze a reštrukturalizácii ustanovuje vyvrátiteľnú právnu domnienku o výške tejto škody. Táto domnienka predpokladá, že škodou je suma pohľadávok po zrušení konkurzu a ten, kto by mal škodu nahradiť, má možnosť preukázať, že škoda je iná.

Na vznik zodpovednosti konateľa za škodu sa vyžaduje podľa § 373 a nasl. Obch. zák. splnenie troch základných predpokladov, a to vznik škody, porušenie povinnosti a

príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody, pričom dôkazná povinnosť spočíva na navrhovateľovi.

Navrhovatelia vyvodzovali svoj nárok na náhradu škody voči odporcovi z ustanovení § 11 ods. 2, 3 a 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý odôvodňovali tým, že odporca ako konateľ spoločnosti C., s. r. o. nepodal, v zákonom stanovenej lehote návrh na vyhlásenie konkurzu, z ktorého dôvodu nemohli byť ich pohľadávky voči uvedenej spoločnosti uspokojené a výšku škody z rozhodnutí súdu, ktorých účastníkmi boli oni a spoločnosť C., s. r. o. Je nepochybné, že uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 5. 5. 2008 č. k. 2 K 5/2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27. 5. 2008 bolo zastavené konkurzne konanie voči C., s. r. o. pre nedostatok majetku a táto spoločnosť bol vymazaná z obchodného registra v celom rozsahu dňom 31. 5. 2008 a podľa výpisu z obchodného registra posledným konateľom tejto spoločnosti od 20. 2. 2004 do 30. 5. 2008 bol odporca. Avšak v konaní nebolo preukázané, že by konaním v odporcu resp. jeho opomenutím bolo išlo o zanedbanie, konania s odbornou starostlivosťou, v dôsledku čoho by bola navrhovateľom vznikla škoda, navrhovatelia nepreukázali príčinnú súvislosť medzi škodou a konaním odporcu, v čom sa odvolací súd stotožňuje aj s názorom súdu prvého stupňa.

Odvolací súd preto z týchto dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.“

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd preskúmal citovaný rozsudok krajského súdu a konštatoval, že jeho rozhodnutie je akceptovateľným spôsobom odôvodnené a nemožno ho v žiadnom prípade považovať za arbitrárne, pričom krajský súd sa primerane a jasne argumentačne vysporiadal a uviedol, prečo podľa jeho názoru neexistuje príčinná súvislosť medzi škodou a konaním odporcu. Výsledok interpretácie príslušných ustanovení citovaných zákonov považuje ústavný súd za logický a dostatočný, majúci základ v aplikovanej právnej úprave a v konečnom dôsledku nemôže vyústiť do spochybnenia právnych záverov rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré sú iba odlišné od právnych argumentov sťažovateľov.

Z rozhodnutia krajského súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov,

ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Krajský súd dostatočne predstavil myšlienkové pochody, ktoré ho viedli k odmietnutiu odvolania, a preto jeho závery vyslovené v danej veci nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, ale ako také, ktoré sú v súlade s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Skutočnosť, že sa sťažovatelia nestotožňujú s právnym názorom krajského súdu a s jeho výkladom nesúhlasia a považujú ho za svojvoľný a arbitrárny, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uvedeného rozhodnutia a nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojim vlastným (m. m. IV. ÚS 205/07).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu právo na súdnu ochranu neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (obdobne III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Do práva na spravodlivý proces nepatrí tiež právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi.

Z uvedených dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť sťažovateľov odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2011